

Εφημερίς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ

ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς
Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασιν τοῖς κ. κ.
ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα
εὐθύνεται ἡ συντάκτικὸς αὐτῶν

Κ. ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρό-
γραφα δημοσιεύονται ἢ μὴ
δὲν ἐπιστρέφονται. — Ἀνυπό-
γραφα καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν
διαμονὴν τῆς ἀποστελλούσης
δὲν εἶναι δεκτά. — Πᾶσα ἀγ-
γελία ἀφορῶσα εἰς τὰς Κυ-
ρίας γίνεται δεκτὴ.

Αἱ μεταβάλλουσαι διεύθυν-
σιν ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσι
γραμματόσημον 50 λεπτῶν
πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν Φρ.χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ

27-ὁδὸς Πανεπιστημίου-27

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ'
ἐκάστην ἀπὸ 10-12 π. μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ
τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου
γίνεται δεκτὴ μόνον ἐντὸς
ὀκτώ ἡμερῶν.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἄλλοτε καὶ τώρα. — Πρὸς τὴν ἰδέαν Β' (ὑπὸ δος Καλλιρρόης Ἀδα-
μιάδου, διδάκτορος τῆς Φιλολογίας). — Ἡ μελοδραματικὴ σχολὴ τοῦ
Συλλόγου Ἀπόλλωνος. Τὸ ὄρατόριον τοῦ Haydn. — Ἡ δὲς Καλογε-
ροπούλου. — Ἡ ἀνεμομετολιγία (ὑπὸ δος Ἀνθῆς Βασιλειάδου, ἱατροῦ). —
Τὸ μαραμμένον κρίνον (μυθιστόρημα κ. Κ. Παρρέν). — Ἐπιφυλλίς : Αἱ
δύο ὕψεις τοῦ νομίσματος. — (μετάφρασις δος Εἰρήνης Νικολαΐδου).

ΑΛΛΟΤΕ ΚΑΙ ΤΩΡΑ

Ἐὰν εἶνε ἀληθές, ὅτι αἱ γυναῖκες κίμουν τοὺς ἄνδρας
ἐνὸς λαοῦ, βεβαίως οἱ ἄνδρες μας τοῦ μέλλοντος, οἱ ἄνδρες
τῆς αὔριον θὰ ὑπερβαίνουσι πολὺ τοὺς ἄνδρας τοῦ παρελθόντος.

Ὅχι, διότι αἱ γυναῖκες μας τῆς χθὲς ἦσαν κατώτεροι τῆς
ἐποχῆς των, ἀλλ' οὔτε διότι μεταξύ αὐτῶν δὲν ὑπῆρξαν φυ-
σιολογικαὶ ἐξέχουσαι, τῶν ὁποίων ἡ κοινωνικὴ δράσις εἶναι
ἀναξία προσοχῆς.

Ἡ διαφορὰ εἶναι ὅτι ἡ ἐποχὴ μας εἶναι ἄλλη, ὅτι αἱ ἀρ-
χαὶ καὶ αἱ ἰδέαι, αἱ ὁποῖαι ἐκνόνειζαν τὰ τῆς οἰκογενειακῆς
ἀνατροφῆς καὶ πνευματικῆς μορφώσεως μετεβλήθησαν, ὅτι
ἐκεῖνο τὸ ὅποιον χθὲς ἐθεωρεῖτο τολμηρὸν καὶ ἀνάρμοστον,
ἴσως, σήμερον χαρακτηρίζεται, ὡς εἶναι καὶ πραγματικῶς,
φυσικὸν καὶ ἀναγκαῖον.

Αἱ νέαι ἰδέαι ἐκέρδισαν κατὰ τὴν τελευταίαν αὐτὴν πε-
ρίοδον πολὺ ἔδαφος καὶ τὰ κορίτσια διὰ τὰς πλείστας τῶν
ἀνεπτυγμένων τάξεων μας δὲν εἶναι πλέον ἀπλῶς στολισμὸς
τῶν σπιτιῶν ὠραῖος, καὶ ἀσθενικὰ καὶ τρυφερὰ ἄνθη θερμο-
κηπίων κατὰ τοὺς ποιητὰς τῆς ρομαντικῆς ἐποχῆς.

Παρασκευαζόμενα διὰ τὸ ρόλον τῆς μητέρας καὶ τῆς

οἰκοδεσποίνης, παρασκευάζονται συγχρόνως ὡς ἄνθρωποι, οἱ
ὁποῖοι ἔχουν εἰς τὴν ζωὴν τὴν ὑψηλοτέραν καὶ δύσκολον ἀπο-
στολὴν νὰ δημιουργοῦν τὴν εὐτυχίαν τῶν ἰδικῶν των διὰ
συμμετοχῆς ἐνεργοῦ καὶ πολυτίμου εἰς πᾶσαν δρᾶσιν, ἀπὸ
τῆς πολιτικῆς μέχρι τῆς οἰκογενειακῆς, ἀλλὰ καὶ τῆς κοι-
νωνικῆς καὶ ἀλτροῦστικῆς, τῆς ἀνταποκρινομένης εἰς τὸ
σημερινὸν καθεστὸς, τὸ ὅποιον τείνει εἰς τὴν πνευματικὴν
καὶ ἠθικὴν ἰσοπέδωσιν ἅλων τῶν κοινωνικῶν τάξεων.

Καὶ ἡ προπαρασκευὴ αὐτὴ γίνεται σοβαρὰ, ἐμβριθῆς, ἀντα-
ξία τῶν καθηκόντων καὶ τῶν βαρυτάτων εὐθηνῶν, τὰς ὁποίας
τὰ τόσον ἐγκωμιαζόμενα ἄλλοτε ἀβρὰ χέρια προορίζονται
νὰ ἀναλάβουσι.

Τὸ εὐχάριστον δὲ εἶναι, ὅτι τὸ πρᾶγμα γίνεται συγχρόνως
ἀπὸ ὅλας περιήπου τὰς κοινωνικὰς τάξεις, εἰς τὰς ὁποίας
ἀπὸ τινος ἢ ἀνωτάτη ἔχει, ἴσως, τὸ record καὶ δίδει τὸ
ὠραῖον σύνθημα μιᾶς εἰρηνικῆς ἐπαναστάσεως κατὰ τοῦ
παλαιοῦ καθεστώτος.

Νεώτατα κορίτσια, οἰκονομικῶς ἀνεξάρτητα, χωρὶς νὰ
ἐπιδίδωνται εἰς ἐλευθέρια ἐπαγγέλματα, τελειοποιοῦν τὰς
γνώσεις των δι' ἰδίαν ἐργασίαν, ἀναλαμβάνουσι τὴν διαχεί-
ρησιν τοῦ οἰκογενειακοῦ των πλούτου, τὴν δύσκολον διοίκη-
σιν μεγάλων σπιτιῶν, μὲ αὐτὰ δὲ καὶ μίαν δρᾶσιν ἀλτροῦ-
στικὴν πολὺ εὐεργετικὴν.

Ὅ,τι ἄλλοτε ἐθεωρεῖτο καθῆκον καὶ ἔργον τῶν ὠρίμων μό-
νον γυναικῶν, σήμερον γίνεται ἀπὸ τὴν νεότητα, ἴσως πρα-
κτικώτερα, ἀποτελεσματικώτερα καὶ ἀπλούστερα. Εἰς τὴν
φιλανθρωπικὴν δρᾶσιν τῆς Ἑλλάδος, αἱ νέαι ἤρχισαν νὰ κα-
ταλαμβάνουσι μίαν θέσιν ἐξέχουσαν. Προχθὲς ἀκόμη ἀπῆντησα
δύο νέαι καὶ χαριτωμένα κορίτσια, τὰς δος Γαβριηλίδου καὶ

Δοσίου, αὐτοὶ ἐπήγχαναν, ἀπλούστατα ἐνδύμενοι εἰς τὴν Κηφισίαν, νὰ μοιράσων μπιλιέτα διὰ μίαν εὐεργετικὴν τῶν Ἀγγικῶν.

Καὶ αἱ δύο αὐτὰ μεταξὺ ἄλλων εἶναι ἀπὸ τὰς δραστηριώτερων ἐργαζομένων ὑπὲρ τῶν προσφύγων.

Εἰς τὴν Ἐνωσιν τῶν Ἑλληνίδων δὲν εἶναι ὀλίγοι αἱ ἐργαζόμενοι καὶ αἱ ἔχουσι εἰς τὸ ἐνεργητικὸν τῶν μίαν δρᾶσιν ἐξαιρετικὴν. Ἡ δις Εἰρήνη Νικολαίδου ὡς γραμματεὺς τῆς Ἐπαγγελματικῆς Σχολῆς εἶναι μεγάλος στυλοβάτης τοῦ ἔργου, ὅπως ἡ δις Βιργινία Σιμοπούλου ὡς γραμματεὺς τῶν Φρεβολιανῶν νηπιωγῶν. Ἡ τελευταία κατορθώνει νὰ συνδυάζῃ τὴν ἀλτροιστικὴν ὑπὲρ τῆς προόδου ἐργασίαν τῆς μὲ τὰς πολυπλόκους ἀσχολίας τοῦ πολιτικοῦ οἴκου τοῦ πατρὸς τῆς.

Καὶ δὲν εἶναι ἄγνωστὴ ἡ ἐντὸς τοῦ οἴκου ὠρμία δρᾶσις τῆς νεαρᾶς κόρης τοῦ ὑπουργοῦ μὲ τῶν Ἐξωτερικῶν, δος Μαρίας Σκουζέ. Εἶναι ἴσως ἡ ὀλιγώτερον φαινομένη καὶ ἀκουσμένη, ἀλλὰ καὶ ἡ περισσώτερον δρῶσα. Νεωτάτη, λεπτοφυὴς τόσο καὶ ἀβρά, ὅσον ὀλίγοι, κρατεῖ εἰς χεῖρας τῆς τὰ ἡνία τῆς ἐσωτερικῆς διοικήσεως ἐνὸς σπιτιοῦ πολιτικοῦ καὶ ἀρχοντικοῦ συγχρόνως, τῆς περιωπῆς τοῦ οἴκου τοῦ ὑπουργοῦ Ἄλ. Σκουζέ. Εἶναι ἡ πολῦτιμος συνεργάτις μιᾶς μητρὸς καλῆς καὶ εὐγενούς, ἀλλὰ καὶ ἐνὸς πολιτικοῦ ἀνδρός, ὁ ὁποῖος δὲν θὰ φρονῇ βέβαια σήμερον περὶ τῶν γυναικῶν ὅ,τι ἐφρόνεται ὁ πάππος του καὶ ὅ,τι ἀκόμη ἐφρόνουν οἱ πολιτευταῖ τοῦ παρελθόντος.

Γλωσσομαθῆς, ὅσον κανεὶς ἴσως ἀπὸ τοὺς ἀκολούθους καὶ τιτλούχους τοῦ ὑπουργοῦ τοῦ πατρὸς τῆς, γνωρίζουσα καὶ τὴν Ρωσικὴν ἀκόμη, τὴν δυσκολωτέραν ἀπὸ ὅλης τῆς νεωτέρης γλώσσας, εἶναι βεβαίως ἡ πολῦτιμος ἰδιαιτέραν γραμματεὺς, ἀλλὰ καὶ ἡ πλέον ἀγαπητὴ, καὶ ἡ ὀλιγώτερον ἐπιδεικνυομένη εἰς τὸ πολὺ κοινόν.

Εἰς ἄλλην ἐποχὴν καὶ μὲ παλαιότερας ιδέας, τὸ νέον αὐτὸ κοριτσάκι θὰ ἐθεώρει προορισμὸν τοῦ μόνου πῶς νὰ διασκεδάσῃ, νὰ στολιζέται καὶ νὰ χαϊδεύεται. Ὁ εἰς εὐρεν ὀλίγα γράμματα, ὀλίγα γαλλικά, ὀλίγο πιάνο καὶ θὰ ἦτο ἀπλῶς μίαν περιζήτητος προικ.

Τώρα εἶναι, ἐκτὸς τοῦ πλοῦτου καὶ τῆς ἀρχοντικῆς κατὰ γωγῆς τῆς, μίαν προσωπικότης, ἕνα ἐγὼ ἰσχυρὸν καὶ ἐπιβίβλον, ἕνας στυλοβάτης λεπτοφυὴς, ἀλλὰ χαλιδόβινος τῆς εὐτυχίας τῶν ἰδικῶν τῆς, ἀλλὰ καὶ τῶν πολλῶν οἱ ὁποῖοι ἐξαρτῶνται ἀμέσως ἢ ἐμμέσως ἀπὸ τὴν εὐτυχετέραν ἀκτίναν τῆς οἰκογενειακῆς καὶ κοινωνικῆς περιωπῆς τοῦ οἴκου Σκουζέ. Εἶναι σήμερον ἀπὸ τὰς ὀλίγας, αἱ ὁποῖαι αὐριοὶ θὰ γείνουν πολλοί, καὶ αἱ ὁποῖαι θέτουν ὑψηλότερα ἀπὸ κάθε εὐμάρειαν καὶ ἀνάπαυσιν καὶ κοσμικὴν ἀπόλαυσιν τὴν εὐχαρίστησιν νὰ γίνωνται χρήσιμοι ὑπὸ οἰκονομικῆς προουσιαζομένην εὐκαιρίαν, καὶ νὰ εἶναι δυνάμεις παραγωγικαὶ καὶ ὄχι ἀπλῶς καταναλώτρια.

Καὶ ἄλλης κόρης πολιτευομένη, μεταξὺ πολλῶν βεβαίως, μὲ ἔρχεται τὴν στιγμήν αὐτὴν τὸ ὄνομα, διὰ τὴν ὠρμίαν καὶ σοβαρὰν μὲρφοσίαν τῆς καὶ διὰ τὴν λαμπρὰν δρᾶσιν, διὰ τὴν ὁποῖαν προορίζεται.

Ἐνθυμοῦμαι ὅτι πρὸ δύο ἐτῶν εἶχα συναντήσῃ εἰς Βενετίαν τὸν πολιτευτὴν Ἀττικῆς κ. Γουνεράκη μετὰ τῆς θυγατρὸς του. Ἦτο κοριτσάκι, μόλις δεκαπέντε χρόνων τότε, τὸ ὁποῖον ὁ πατέρας του συνώδευεν εἰς Ἑλβετίαν δι' ἀνωτέρου σπουδᾶς. Ὀλιγόλογος, ἀλλ' ἀποφασιστικὴ, ἐξεφράζετο μὲ πολλὰς ἐλπίδας διὰ τὸ μέλλον. Σήμερον, μετὰ δύο ἀκριβῶς ἔτη, ἡ κόρη ἐκείνη προσέρχεται εἰς διαγωνισμὸν διὰ τὴν τελευταίαν τάξιν τοῦ Baccalaureat ἀνωτέρου Γυναικείου Λυκείου τοῦ Neufchâtel, μὲ τριάντα Γαλλίδας καὶ Γερμανίδας, καὶ ἔρχεται πρώτη μεταξὺ ὄλων εἰς τὸ σύνολον τῶν ἀποτελεσμάτων. Πρέπει νὰ σημειωθῇ ὅτι αἱ ἐξετάσεις ἐκεῖ εἶναι τόσο ἀστυχεῖ, ὥστε ἐκ τῶν τριάντα ὑποψηφίων αἱ δέκα μόνον ἐγγράφονται εἰς τὴν τελευταίαν τάξιν διὰ τὴν ἀπόκτησιν φιλολογικῆ διπλώματος.

Καὶ πρέπει νὰ προστεθῇ ἀκόμη καὶ τοῦτο, ὅτι δὲν πρόκειται ἀπλῶς περὶ παπγαλισμοῦ μαθημάτων, διότι εἰς τὸ Λύκειον αὐτὸ δὲν γίνεται χρῆσις βιβλίων, ἀλλὰ διδασκαλίας ἀπλῶς προφορικῆς. Ὡστε μετ' ὀλίγους μῆνας ἐπανερχεται ἡ κόρη αὐτὴ κατηρητισμένη, μορφωμένη, μὲ γερὰ μυκλὸ καὶ ἰσχυρὰν ψυχὴν, διὰ νὰ ἀγωνισθῇ εἴτε πλησίον τοῦ πατρὸς τῆς πρὸς πραγματοποίησιν τῶν πολιτικῶν ιδεῶν, ἀπὸ τὰ ὁποῖα ὀφείλει νὰ ἐμφορηθῇ κάθε τίμιος πολιτευτής, ἀλλὰ καὶ διὰ μίαν οἰκογενειακὴν καὶ κοινωνικὴν δρᾶσιν σοβαρὰν, λογικὴν καὶ ἀνταξίαν τοῦ ὑψηλοῦ γυναικείου προορισμοῦ τῆς.

Πρὸς τὸ πικρὸν τιμᾶ τὸ Ἑλληνικὸν ὄνομα εἰς Neufchâtel καὶ δίδει καὶ πρὸς ἄλλας τῆς τάξεως καὶ ἡλικίας τῆς ἕνα ὠραῖον καὶ εὐγενὲς παραδειγμα πρὸς ἀπομίμησιν.

Ὁ πατέρας τῆς, τὸν ὁποῖον συνέλαχε προχθὲς διὰ τὸν ὠραῖον αὐτὸν καὶ φωτεινὸν δρόμον τῆς ἐξελίξεως τῆς θυγατρὸς του, ἡ ὁποία θὰ ἡδικεῖτο, ἐὰν τῆς ἤρουντο τὰ μέσα νὰ προχθῇ καὶ ἀναδειχθῇ, μὲ ἀπῆντησεν: Εἰς εὐρετε, εἰμι εἰς ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι δὲν ἀγκοῦν νὰ γίνονται λόγοι διὰ τὰ κορίτσια των, οὔτε περὶ κλοῦ οὔτε περὶ κοκοῦ.

Ἄς μοῦ ἐπιτρέψῃ ὁ κ. Γουνεράκης καὶ μὲζὴ μὲ αὐτὸν ὁ κ. Ἀλεξ. Σκουζέ, καὶ ὅλοι οἱ γονεῖς τοιούτων κοριτσιῶν, οἱ ὁποῖοι θὰ εἶναι ἀνκτιροῦτως τῆς αὐτῆς γνώμης, νὰ μὴ συμφωνῶ μὲζὴ των.

Αὐτὸ τὸ ρητὸν ἐφημῶζετο καὶ εἶχε τὴν θέσιν του διὰ τὰς γυναικῆς τοῦ ἀπώτατου παρελθόντος. Σήμερον τὰ πράγματα ἤλλαξαν πολὺ, καὶ εἰς τόπον, ὡς τὸν ἰδικόν μου, ὁ ὁποῖος ἔχει ἀνάγκην ὄλων τῶν δυνάμεων τοῦ ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν διὰ νὰ ὀρθοποδήσῃ καὶ βαδίσῃ πρὸς τὰ ἐμπρός, εἶναι ἀνάγκη μεγάλη τὸ κλῶν νὰ γίνονται γνωστὸν, ὅταν μάλιστα ἔρχεται ἀπὸ τὰς ἀνω τάξεις, τὰς ὁποῖας μὲ τόσο φανταστικὸν παρακολουθοῦν καὶ ἀπομιμῶνται αἱ κατώτεροι.

Καὶ τὸ παραδειγμα τῆς δος Γουνεράκη, ὡς καὶ τῆς ἐκτομμυριούχου κόρης τοῦ ὑπουργοῦ τῶν Ἐξωτερικῶν, ὡς καὶ τῶν ἄλλων, θὰ κάμῃ βεβαίως πολλὰς τῶν μεσῶν καὶ κατωτέρων τάξεων νὰ κοκκινίσουν, διότι θεωροῦν ἐντροπὴν τὴν ἐργασίαν καὶ ἀποκλειστικὸν προορισμὸν των τὴν ματαίαν καὶ ἀσκοπὸν ἀπόλειαν χρόνου πολυτίμου διὰ τὴν εὐτυχίαν καὶ αὐτῶν καὶ τῶν ἄλλων.

ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΙΔΕΑΝ

Β'.

Ἡ ἀτραπὸς τὴν ὁποῖαν ἠκολουθοῦμεν ἔστρεφεν ἀποτόμως ἀνερχομένη πρὸς τὰ ἀνω. Οἱ βράχοι οἵτινες ὑψοῦντο ἀνωθεν τῶν κεφαλῶν μας ἐφαίνοντο θεώμενοι ἡμᾶς μὲ τὴν ἀμείλικτον ἀπάθειαν τῶν αἰωνίων πραγμάτων, ἐνῶ ὑπὸ τοὺς πόδας ἡμῶν ἐξηκολούθει ὁ αὐτὸς μονότονος ψίθυρος τοῦ δάσους τῶν πετελεῶν. Ὁ κ. Δ. παρατήρησεν ὀλίγον πρὸς τὰ ἀνω καὶ ἀπῆντησε συνεχίζων τὴν ιδέαν αὐτοῦ:

— "Ὁχι, ἐξετελιζέτε τὴν τέχνην, ζητοῦσα παρ' αὐτῆς τὴν ἔκφρασιν αἰσθημάτων ἀνθρωπίνων.

Ἐν ἀντιθέσει πρὸς ἡμᾶς ἐπιθυμῶ τὴν τέχνην, ἀδιάφορον ἐντελῶς πρὸς τὰ ἀνθρώπινα αἰσθήματα, ὅπως ὁ βράχος αὐτὸς εἶνε ἀνάισθητος εἰς τὸν φλοίσβον τοῦ κύματος καὶ εἰς τὸν ψίθυρον τοῦ δάσους, ὁ ὁποῖος σβύνεται πρὸ τῶν ποδῶν του. "Ὅ,τι ἐθαύμασα περισσώτερον εἶνε ἡ τέχνη τοῦ Ῥαφαήλ καὶ τοῦ Φειδίου. Παρατήρησατε πῶς καὶ εἰς τὰ ὀλίγα σωζόμενα δείγματα τῆς τέχνης τοῦ τελευταίου φαίνεται ἡ θαθεῖα γαλήνη τοῦ πνεύματος. Τὰ σωζόμενα ἀντίτυπα τῶν ἀγαλμάτων του, ἡ πομπὴ τῶν Παναθηναίων, ἡ Ἀθηνᾶ μὲ τὴν ἀπάθειαν τῆς ἐπιβλητικότητος καὶ τῆς ἰσχύος, μὲ ἔδωσαν τὰς ἰσχυροτέρας καλλιτεχνικὰς συγκινήσεις, τὰς ὁποῖας ἠσθάνθη ποτέ.

Ἡ πομπὴ τῶν Παναθηναίων εἶνε εἰς κόσμος διαρκῶς ἀνανεύμενος, ἀνεξάντητος εἰς τρυφερότητα, μελαγχολίαν καὶ γλυκύτητα.

Οἱ ὀρθοὶ τῆς ζωῆς φαίνονται ἐκπνεόντες πρὸ τῶν ὀπτῶν του. Μία λάμψις ὑπερφυσικὴ, σχεδὸν θεία, γλυκεῖα καὶ ἡρεμος φωτίζει τὰς εὐγενεῖς μορφάς, κατὰ τὰς ὠραίας σκηνάς, κατὰ τὰς ὁποῖας διέρχονται αἱ θεοῖαι τῶν παρθένων.

Πρὸ αὐτῶν ἠνῶσα πράγματι ὅτι ἡ τέχνη, ἀντὶ νὰ εἶνε ἀπόρροια τῶν καθημερινῶν ἐντυπώσεων, ἐν τάλαντον τὸ ὁποῖον ἐξυπνᾷ δι' αὐτῶν, τὸ ἄντικτιον εἶνε ὁ θεῖος σπινθηρ, ὁ διδόμενος εἰς ἡμᾶς διὰ τὴν δημιουργίαν ἐνὸς κόσμου ὑπερφυσικοῦ. Εἰς τὰ ἔργα τοῦ ἀθανάτου καλλιτέχου τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος ἠσθάνθη τὴν ἀληθῆ γαλήνην τοῦ πνεύματος. Ἡ μεγάλη ἀπλότης τῶν γραμμῶν, ἡ μακροῦν, μὲ τόσο μακροῦν ἀπομίμησις τῆς φύσεως, ὥστε ἐλέχθη περὶ τῶν θεῶν αὐτοῦ μορφῶν ὅτι δὲν εἶχον τίποτε τὸ ἀνθρώπινον, μὲ αἶρε ὑψηλότερον τῆς γῆς. Λησμονῶ τὰ θάσσακα τοῦ καθημερινοῦ βίου, ὑψόμενοι μέχρι τῶν αἰωνίων ιδεῶν, μέχρι τοῦ ἀθανάτου κάλλους τῆς αἰωνιότητος. Ἄντ' αὐτοῦ τί ἔχει νὰ ἐπιδείξῃ ὁ καλλιτεχνικὸς πραγματισμὸς; Μορφὰς ἐρρυτιδωμένας, οἰκτρὰ καὶ κλαυθμηρὰ ἀνθρωπάκια. Πιστὸς εἰς τὴν ἀντιγραφὴν τῆς φύσεως δὲν ὑποχωρεῖ οὐδὲ πρὸ τοῦ ἀσχήμου ἐν αὐτῇ. Ἐν θραῦσμα ἀρχαίου ἀγάλματος ἀντὶ ὅλης τῆς κλαυθμηρᾶς λιτανείας τῆς νεωτέρης τέχνης.

— Ναι, ἀλλὰ τὰ πρόσωπα τοῦ Φειδίου εἶνε θεοί, καὶ οἱ θεοὶ τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος εἶνε αἱ αἰώνια ιδέαι.

Ὁ Ζεὺς παρουσιάζει εἰς ἡμᾶς τὴν ιδέαν τῆς ἀπολύτου δυνάμεως, ἡ Ἀθηνᾶ τῆς σοφίας, ἡ Ἀφροδίτη τοῦ κάλλους καὶ οὕτω καθέξῃ. Δὲν ὑποπίπτουσιν εἰς τὴν ἀντίληψιν εἶνε κα-

ταληπτοὶ μόνον διὰ τῆς φαντασίας, ἥτις ὑλικῶς ἀναλαμβάνει νὰ παραστήσῃ αὐτοῦ. Πᾶσα ἐπαφὴ μετὰ τῆς κοινῆς πραγματικότητος ἢ τῶν ἐνοιῶν τῆς πραγματικότητος αὐτῆς θὰ κατέστρεφεν ἐντελῶς τὴν γοητείαν τῶν προσώπων τούτων, διότι ὀλόκληρον τὸ θέλημα αὐτῶν βασίζεται ἐπὶ τούτου ὅτι εἶνε προσιτὰ μόνον εἰς τὴν φαντασίαν.

Παρατήρησατε ὅμως τὰ ἄλλα δημιουργήματα τῆς αὐτῆς ἐποχῆς καὶ τοῦ αὐτοῦ χαρακτῆρος καὶ τότε θὰ ἴδητε ὅτι ἔχετε ἄδικον νὰ χωρίζετε τὴν τέχνην ἀπὸ τοῦ ἀνθρωπίνου αἰσθήματος. Ἐπροσέξατε εἰς τὸ Κεντρικὸν Μουσεῖον Ἀθηνῶν τὴν μακρὰν σειρὰν τῶν ἐπιτυμβίων πλάκων;

Παρὰ τὸ ὕψος τῆς ἐμπνεύσεως καὶ τὴν θαθεῖαν ἐντύπωσιν τοῦ ἰδανικοῦ, ἥτις καταλαμβάνει ἐκ πρώτης ὄψεως τὴν ψυχὴν, βραδύτερον γίνεται κουραστικὴ ἢ μονοτονία τῆς ἐκφράσεως καὶ τῶν χαρακτηριστικῶν τοῦ προσώπου. Αἱ στάσεις, αἱ σκηναὶ εἶνε διάφοροι, ἀλλ' ἡ ἔκφρασις τῶν προσώπων εἶνε ἡ αὐτή. Τὸ αὐτὸ αὐστηρὸν στόμα, ὁ αὐτὸς τύπος τῆς ῥινός καὶ τῶν ὀφθαλμῶν. Εἶνε πάντοτε τὸ ἴδιον cliché τὸ ὁποῖον στερεοτύπως ἐπαναλαμβάνεται. Ἄντὶ νὰ εἶνε τὸ ἐξευγενιστικὸν ἰδανικόν, τὸ ὁποῖον ἐθαυμάζατε πρὸ ὀλίγου, εἶνε κατὰ ἄψυχον ἐντελῶς καὶ κατὰ συνθήκην, ἐν τοιχογραφικὸν κόσμημα.

Καὶ διὰ τοῦτο, ὡς βλέπετε, ἀφοῦ τὸ Ἑλληνικὸν ἰδωδεκάθεον ἐξηντλήθη, οἱ Ἕλληνας καλλιτέχναι, οἱ ὁποῖοι δὲν ἀντέγραφον ἀλλήλους, ἀλλὰ εἰργάζοντο χάριν τοῦ καλλιτεχνικοῦ αἰσθήματος τοῦ βασανίζοντος αὐτοῦ, ἀφῆσαντες τοὺς θεοὺς ἐτόρησαν εἰς τὴν παράστασιν τῶν ἀνθρωπίνων αἰσθημάτων τῆς χαρᾶς ἢ τῆς ὀδύνης. Πρῶτος ὁ Πραξιτέλης ἐν τῷ ἀθανάτῳ αὐτοῦ Ἐρμῆ, ἐγκαταλείπων τὸν παραδεδεγμένον τύπον τῆς ῥινός ἔδωκεν εἰς αὐτὸν τύπον πλησιάζοντα περισσώτερον πρὸς τὴν φυσικὴν Ἑλληνικὴν κατατομήν.

Καὶ ἔπειτα διατὶ ὀμιλεῖτε μετὰ τούτης περιφρονήσεως περὶ τοῦ ἀνθρωπίνου αἰσθήματος;

Λέγετε ὅτι αἱ μορφαὶ ἐκεῖναι παριστῶσι δι' ἡμᾶς τὴν τελείαν γαλήνην τοῦ πνεύματος. Ἐπιτρέψατέ μοι νὰ σᾶς εἴπω ὅτι καὶ ὁ Φειδίας δημιουργῶν τοὺς ἀθανάτους τύπους αὐτοῦ ὑπῆκουε καὶ αὐτὸς εἰς ἐν αἰσθημα, τὸ θρησκευτικόν. Νεώτεροι ἔρευναί ἀπέδειξαν ὅτι τὸ ἡμέτερον πνεῦμα οὐδαμῶς δύναται νὰ ἐμφανισθῇ ἄνευ τοῦ αἰσθήματος, ἀλλ' ὑπὸ μίαν ἢ ὑπὸ ἄλλην μορφήν τὸ αἰσθημα ἐξασκεῖ μεγάλην ἐπιρροὴν ἐπὶ τῆς σκέψεως. Δὲν ὑπάρχει εὐγένεια αἰσθημάτων ἄνευ ὑψηλῶν ιδεῶν, καὶ ἀντιστρόφως τὸ πνεῦμα δὲν δύναται νὰ ὑψωθῇ, ἐὰν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ εὐγενούς καρδίας. Τὸ αἰσθημα τὸ ὁποῖον ἐνέπνεε τὸν Φειδίαν, ἦτο βεβαίως ὅ,τι ὑπάρχει εὐγένεστερον καὶ ὑψηλότερον ἐν ἡμῖν, ἀλλ' ἠσθάνθητε ποτε κατὰ βάθος τὸ ὕψος τῶν αἰσθημάτων, ἅτινα ἐμφανίζονται ἐν τῇ ἀπλῇ καθημερινῇ ζωῇ; Ἡ γενεὰ ἡμῶν περιεφρόνει τὸν ἀνθρώπον, διότι δὲν ἐμελέτα αὐτὸν κατὰ βάθος. Ἐνῶ, τὸ ἄντικτιον, τὸ ἐνδιαφέρον ὄλων τῶν πνευμάτων σήμερον στρέφεται πρὸς αὐτόν. Εἶνε τὸ κυριώτερον αἰνίγμα τὸ ἀπασχολοῦν τοὺς πάντας. Αἱ ἀντιθέσεις τῶν αἰσθημάτων του, αἱ ποικιλίαι τῶν διανοιῶν, αἱ διαθέσεις εἰς τὰ ἄτομα, τοὺς λαοὺς, τὰς φυλάς. Ἡ τέχνη, ἥτις ὑπῆρξεν ἀχώριστος ἀπὸ τῆς ἀνθρωπί-

νης ψυχῆς, ἥτο ἀδύνατον νὰ μείνη ἀνεπηρέαστος ἀπὸ τῶν τάσεων αὐτῶν τοῦ αἰῶνος. Ἡ ποιικιλία τῶν ἀποχρώσεων καὶ τῶν ἀντιθέσεων τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς εἶνε κατὰ τὸ ὅποιον ἀπασχολεῖ παρὰ πολὺ τὸ ἀνθρώπινον πνεῦμα, ὥστε νὰ μὴ ἀφήσῃ τὰ ἴχνη αὐτῆς καὶ ἐπὶ τῆς τέχνης. Ἄλλαι γενεαὶ ἐζήτησαν τὴν καλλιτεχνικὴν τέρψιν εἰς ὠραίους συνδυασμούς χρωμάτων καὶ μορφῶν. Ἡ σύγχρονος ψυχὴ, βρεθεὶς ἀληθῶς ἐκ τῶν αἰσθημάτων τῶν συνταρασσόντων αὐτὴν καὶ ἐκ τῶν προβλημάτων, ἅτινα τὴν ἀπασχολοῦσι, ζητεῖ ἐν τῇ τέχνῃ τὴν ἔκφρασιν τῶν αἰσθημάτων τούτων. Καὶ ἡ τέχνη, ἥτις ὑπῆρξε πάντοτε πιστὴ ἔκφρασις τοῦ χαρακτῆρος μιᾶς ἐποχῆς, θὰ ἐφεύδεται, ἐὰν δὲν ἐξέφραζε τὰς ἀμφιβολίας καὶ τὴν ἀνησυχίαν τῆς ἡμετέρας γενεᾶς. Ὅπως ἐκ τοῦ ὠκεανοῦ μακρὰν διαδίδει ἡ ἠχώ τὸν σάλον, ὁμοίως καὶ ἡ τέχνη θὰ διασώσῃ ἐπὶ πολὺ τὴν σοβαρὰν σκέψιν καὶ τὴν βαθεῖαν ἀνησυχίαν τῆς συγχρόνου γενεᾶς.

Ἔστιν πρὸς στιγμὴν κουρασθεῖσα ἐκ τοῦ μακροῦ διαλόγου. Ὁ κ. Δ. παρετήρησε πρὸ αὐτοῦ ὀλίγον σύνου, ὀλίγον δυσηρεστημένος διὰ τὴν ἀνασκευὴν τῶν ἰδεῶν του, καὶ ἔπειτα εἶπε:

— Λησμονεῖτε ὅμως τὸν κυριώτερον σκοπὸν τῆς τέχνης. Πλὴν τῆς ἔκφρασεως τῶν αἰσθημάτων, ἅτινα βρύνουσι τὴν ψυχὴν ἡμῶν ἔχει καὶ τὸν ἀνώτατον σκοπὸν τῆς ἠθικῆς. Διότι τὰ καλλιτεχνικὰ ἀριστουργήματα ἔχουσι τὴν δύναμιν νὰ φέρωσιν ἡμᾶς εἰς μίαν ψυχολογικὴν κατάστασιν ἀνάλογον πρὸς αὐτά. Ὡραία εἰκῶν, ὠραία μελωδία, ὠραῖον ποίημα, δὲν ἐμπνέουσι μόνον δύναμιν εἰς τὴν ψυχὴν μας. Παρασύρουσιν ἡμᾶς καὶ μᾶς φέρουσιν εἰς μίαν ψυχολογικὴν κατάστασιν ἀνάλογον πρὸς αὐτά. Διότι τὰ καλλιτεχνικὰ ἔργα διεγείρουσιν εἰκόνας ἐν τῇ ψυχῇ ἡμῶν. Αἱ δὲ εἰκόνας ἀσκοῦσι διευθυντικὴν δύναμιν ἐπὶ τῆς ἡμετέρας ψυχῆς, κατὰ τὴν θεωρίαν νεωτέρου φιλοσόφου, τὸν ὅποιον πρὸ ὀλίγου ἀνεφέρατε. Αἱ διανοητικαὶ εἰκόνας μεταβάλλονται εἰς ἐλατήρια τῶν πράξεων, ἔχουσι μεγάλην τάσιν νὰ πραγματοποιηθῶσι. Εἶνε κινητήρια κατὰ τὴν ἔκφρασιν τοῦ Foreillée. Διὰ τοῦτο βλέπομεν ὅτι τὰ πολεμικὰ ἄσματα καὶ ὁ ἦχος τῶν τυμπάνων ἐμπνέουσι τὸν ἡρωϊσμόν εἰς τὴν καρδίαν τῶν πολιτῶν.

Εἶνε ἡ ἰδέα—δύναμις—ἥτις εἰσερχομένη εἰς τὴν ψυχὴν δεσπόζει αὐτῆς ὀλοκλήρου. Μὲ μίαν ἀκράτητον ἔλξιν διευθύνει αὐτὴν κατὰ βούλησιν. Αἱ πράξεις ἡμῶν κατ' ἀνάγκην θὰ φέρωσιν τὸν τύπον αὐτῆς. Ὅσον ἄρα τὸ καλλιτεχνικὸν ἔργον πλησιάζει περισσότερο πρὸς τὴν ἰδέαν, τὸσον μεγαλειότερα θὰ εἶνε ἡ ἐπίδρασις αὐτοῦ. Ὁφείλει λοιπὸν νὰ εἶνε κατ' ἐξοχὴν ἰδανικὴ, νὰ παριστᾷ κατὰ τὴν ἰδανικὴν καὶ ἀνώτερον ἑμῶν. Ἐκεῖνο τὸ ὅποιον εἶνε ὅμοιον ἐντελῶς μὲ ἐμέ, μὲ ἀφίνει κατὰ βάθος ἀδιάφορον καὶ δὲν δύναται νὰ γείνη ἐλατήριον.

Ὁμολογῶ ὅτι ἡ τελευταία αὕτη παρατήρησις μὲ ἀφῆκε κατὰ πλῆκτον. Ἦτο πράγματι τὸ σοβαρώτερον τῶν ἐπιχειρημάτων αὐτοῦ. Πρὸς στιγμὴν ἐβάρδισα, σκοποῦσα, προσπαθοῦσα νὰ συγκεντρώσω τὰς σκέψεις μου. Τί ἔπρεπε νὰ ἀπαντήσω εἰς ἕνα τὸσον σφοδρὸν ὑπέρημαχον τοῦ ἰδανισμοῦ ἐν τῇ τέχνῃ; Ἐγκαταλείπων τὴν καθαρῶς καλλιτεχνικὴν σφαῖραν, ἔφερον ἐμὲ εἰς τὸ ἔμμεσον ἀποτελέσμα τῆς ἠθικῆς.

— Περισσότερον ἴσως ὑμῶν, ἀπήνησα, παραδέχομαι τὴν ὑψηλὴν ἠθικὴν σημασίαν τῆς τέχνης. Ἀποχωρίζων τις τὸ ἀγαθὸν ἀπὸ τοῦ ὠραίου, νομίζω ὅτι θὰ ἀφήρει τὴν ὑψηλοτέραν, τὴν ἱερωτέραν σημασίαν αὐτοῦ.

Ἐν ἀντιθέσει ὅμως πρὸς ὑμᾶς, νομίζω ὅτι τὸ ἀγαθὸν τοῦτο ὀφείλει νὰ ἀναζητῆ τις, ἀλλοῦ, κάπου πλησιέστερον, εἰς τὸ βάθος τῆς ἀνθρωπίνης καρδίας. Τὴν βαθυτέραν ἐπίδρασιν ἀσκει τὸ καλλιτεχνικὸν ἔργον ἐπὶ τῶν ἀνθρώπων, ὅταν παριστᾷ αἰσθήματα ἀνάλογα πρὸς τὰ ἰδικὰ των. Ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει ἀφίνει αὐτοὺς ἀδιαφόρους, ἀπαράλλακτα ὅπως ἄφιναν ἀδιαφόρους τοὺς ἀρχαίους αἰ πληγαὶ τῶν θεῶν ἐκ τῶν ὁποίων δὲν ἔρρεεν αἷμα.

Καὶ διὰ νὰ ἀφήσωμεν τὴν σφαῖραν τῆς εἰκαστικῆς τέχνης διὰ τὴν σφαῖραν τῆς ποιήσεως, παρετηρήσατε, ὅτι εἰς τὸ ἀριστοῦργημα τοῦ ἰδανικότερου τῶν δραματικῶν τοῦ Σοφοκλέους, ἐκεῖ ἔνθα ἡ ἔντασις τοῦ χαρακτῆρος θὰ ἐφαίνετο ὑπεράνθρωπος, ἡ Ἀντιγόνη κλαίει καὶ τὰ δάκρυα ἐκεῖνα εἶνε τὰ ἐγγαρχάσσοντα αὐτὴν βαθύτερον εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ θεατοῦ.

Ἄλλ' οὔτε πάλιν θέλω νὰ εἶπω ὅτι, καταγινόμενη εἰς τὴν ἔκφρασιν τῶν ἀνθρωπίνων αἰσθημάτων, ὀφείλει ἡ τέχνη νὰ εἶνε πιστὴ ἀντιγραφὴ τῆς πραγματικότητος.

Ἡ τέχνη δὲν δύναται νὰ εἶνε οὔτε ἰδανικὴ, οὔτε πραγματικὴ ἀπολύτως. Εἶνε ὁ δεσμὸς μεταξύ τῆς ψυχῆς ἡμῶν καὶ τῆς φύσεως καὶ διὰ τοῦτο ὀφείλει νὰ κυμαίνεται μεταξύ τῆς ἰδανικότητος καὶ τῆς πραγματικότητος. Ἰδανικὴ ἐν τῇ ἐξωτερικῇ τελειότητι τῆς μορφῆς, ὀφείλει νὰ εἶνε ἀντικειμενικὴ καὶ βαθεῖα ἐν τῇ ἔκφρασει τοῦ αἰσθηματος, δίδουσα εἰς τὸ ὅλον σφραγιδα ζωῆς καὶ ἀληθείας.

Ἰωάννιννα τῇ 8ῃ Μαΐου 1907.

Καλλιθέρα Ἀδαμιάδου
Δρ. τῆς Φιλοσοφίας

Η ΜΕΛΟΔΡΑΜΑΤΙΚΗ ΣΧΟΛΗ

Ὅσον ἡ ἐνέργεια μουσικῆ καλλιέργειται παρ' ἡμῖν εἰς σημεῖον τελειότητος, ὥστε νὰ ἀποβαίη ὅχι μόνον ἀντικείμενον τέρψεως καὶ ψυχικῆς μορφώσεως, ἀλλὰ καὶ ἐπάγγελμα βιοπραγωγόν, τὸσον ἡ ὠδικὴ ἔμεινεν ἀποκλειστικὴ τέρψις ἐρασιτεχνῶν.

Ἐν τούτοις διὰ τὴν ψυχικὴν μόρφωσιν καὶ τὴν ἐξημέρωσιν τοῦ ἥθους τὸ ἄσμα ἐπίδρα ἀμεσώτερον, ἀφυπνίζει τὸ αἶσθημα, συγκινεῖ, ἠλεκτρίζει, δαμάζει καὶ πραῦνει καὶ τὰ θηρία ἀκόμη. Ἡ ὀρφικὴ παράδοσις συμβολίζει μίαν μεγάλην ἀλήθειαν, καὶ δίδει τὸ μέτρον καὶ τὴν δύναμιν τὴν ὁποίαν ἐξασκεῖ τὸ ἄσμα εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ ἀκούοντος.

Ἡ ἴδρυσις λοιπὸν σωματείου, τὸ ὅποιον θὰ ἐπιδιώξῃ τὴν συστηματικὴν διδασκαλίαν τοῦ ἄσματος καὶ τὸ ὅποιον θὰ δώσῃ εἰς τὴν Ἑλλάδα αἰδοῦς τεχνίτας, ἀποτελεῖ ἕνα σημεῖον προόδου, ἀνταποκρίνεται εἰς μίαν μεγάλην ἐκπολιτιστικὴν ἀνάγκην καὶ ὀφείλει νὰ ἐνισχυθῇ ἀπὸ ὅλους, ὅσοι ἠμποροῦν νὰ ἐκτιμῆσουν τὴν σημασίαν αὐτοῦ.

Ὁ μουσικὸς Σύλλογος Ἀπόλλων, εἰς τὸν ὅποιον ὅποιον ὀφείλεται τὸ τὸσον τελείως καὶ ἐξόχως λειτουργοῦν Ὡδεῖον Λότνερ, περιλαμβάνει ἤδη καὶ τὴν ἴδρυσιν μελοδραματικῆς

ἐταιρείας, τῆς ὁποίας ψυχὴ εἶναι ἡ κ. Νίνα Φωκᾶ, ἡ ἀντιπροσωπεύουσα εἰς τὸν τόπον μας τὴν Τέχνην τοῦ ἄσματος εἰς τὴν τελειότεραν αὐτοῦ ἐκδήλωσιν.

Ἡ κ. Νίνα Φωκᾶ δὲν εἶναι μόνον πρώτης τάξεως αἰδοῦς, ἀριστεύουσα τοῦ Περσιννοῦ ὠδείου, ἀλλ' εἶναι καὶ διδάσκαλος τοῦ ἄσματος τελεία. Εἰς τὸ ὠδεῖον Λότνερ, εἰς τὸ ὅποιον αὕτη διδάσκει τὸ ἄσμα ἔχει καταρτίσει καὶ μορφώσει χορὸν τέλειον.

Πρὸ ἡμερῶν ἤκουσα ἀπὸ τὸν χορὸν αὐτὸν ψαλλομένην τὴν Δημοουργίαν, τὸ γνωστὸν καὶ τὸσον φημισμένον ὠρατόριον τοῦ Haydn. Ἦτο κατὰ θαυμάσιον. Ἐμμεῖνα κατὰ πλῆκτος. Ὑπῆρχαν μεταξύ τῶν ψαλλόντων φωναὶ, αἱ ὁποῖαι θὰ διεκρίνοντο εἰς τὰ μεγαλιότερα ὠδεῖα τῆς Εὐρώπης καὶ ὑπῆρχεν αἰσθημα καὶ κατανόησις τῆς τέχνης καὶ μουσικῶν πάθος, τὸ ὅποιον μόνον εἰς μεγάλους καλλιτέχνους ἀπαντᾷ κανεῖς.

Καὶ ὅλον αὐτὸ τὸ πολῦτιμον ὕλικόν ἔμεινεν ἕως τὴν ἀχρησιμοποίητον καὶ εἴμεθα καταδικασμένοι νὰ χάνωμεν καὶ τὴν ὀλίγην μουσικὴν καλαισθησίαν μας μὲ θεατρικὰς χορωδίας, τὰς ὁποίας μᾶς σερβίρουσι οἱ πλανόδιοι, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, μελοδραματικοὶ θίασοι, τοὺς ὁποίους ἀκούομεν εἰς τὰς Ἀθήνας.

Ἡ μελοδραματικὴ Ἐταιρεία θὰ ἰδρῦσῃ τὸ σχολεῖον, εἰς τὸ ὅποιον συστηματικῶς καὶ ἐπιστημονικῶς θὰ διδασκῶν ὅλοι οἱ κλάδοι τῆς τέχνης, οἱ ἀπαιτούμενοι διὰ τὴν ἴδρυσιν μελοδράματος. Ὅτι εἰς τὸν τόπον μας φωναὶ ὑπάρχουν θαυμάσιαι καὶ ἔτοτε ἀπὸ ἐκεῖνην, ὅπου γίνονται οἱ μεγάλοι τεχνίται τοῦ ἄσματος, ἀποδεικνύεται ἀκριβῶς ἀπὸ τοὺς διαπρέψαντας εἰς τὰ Εὐρωπαϊκὰ θεάτρα Ἑλλήνας αἰδοῦς μας.

Σήμερον μὲ τὴν ἴδρυσιν Ἑλληνικοῦ μελοδράματος θὰ δοθῇ ἕνας πόρος ζωῆς καὶ προαγωγῆς, καὶ θὰ ἀνοιχθῇ ἕνα νέον καὶ ὠραῖον στάδιον εἰς τοὺς εὐδοκίμοῦντας εἰς τὸ ἄσμα ἄνδρας καὶ γυναῖκας, θὰ ἐγκατασταθῇ δὲ μίαν νέα περίοδος καλλιτεχνικῆς ζωῆς ὀλοκλήρου τοῦ ἔθνους. Αὕτη εἶναι ἡ σημασία, ἡ ὁποία πρέπει νὰ ἀποδοθῇ εἰς τὴν νέαν μελοδραματικὴν Σχολὴν, ἡ ὁποία πρέπει νὰ ἐνθαρρυνθῇ, νὰ προικοδοτηθῇ, νὰ θεωρηθῇ ὡς ἕνα εὐεργετικὸν καὶ κατ' ἐξοχὴν ἐκπολιτιστικὸν ἴδρυμα.

ΕΛΠΙΣ ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΥ

Νέα, ἔξυπνη, χαριτωμένη, μὲ φωνὴν καὶ τέχνην, ἡ ὁποία θὰ τῆς ἐξασφαλίσῃ θέσιν διακεκριμένην μεταξύ τῶν κελῶν τῆς Εὐρώπης αἰδοῦν, ἰδοῦ ἡ δεσποινὴς Ἐλπίς Καλογεροπούλου, τῆς ὁποίας ἡ καλλιτεχνικὴ μόρφωσις ὀφείλεται καὶ πάλιν εἰς τὴν ἀνεξάντλητον γενναιοδωρίαν τῆς κ. Ἐμμανουῆλ Μπενάκη.

Ἀπόφοιτος τοῦ Ὡδείου τοῦ Μιλάνου, διακριθεῖσα εἰς αὐτὸ, ὅμως κατ' ἐπιθυμίαν καὶ γενναίαν χορηγίαν τῆς καλῆς προστάτιδος τῆς, μεταβαίνει καὶ εἰς Περσιννοῦς, ὅπως λάβῃ καὶ ἀπὸ τὴν Γαλλικὴν πρωτεύουσαν τὸ χρεῖμα τῆς Γαλλικῆς Τέχνης. Πρὸ τῆς ἀναχωρήσεώς τῆς τὴν προσεχῆ Τρίτην, ἢ Ἰουνίου καὶ ὠραν 10ην Μ. Μ. ἡ δεσποινὴς Καλογεροπούλου δίδει τὴν δευτέραν συνυλίαν τῆς εἰς τὴν αἰ-

θουσαν τοῦ Παρνασσοῦ, τῇ εὐγενεῖ συμπράξει τῆς δος Λ. Γεωργαντοπούλου καὶ τοῦ κ. Τ. Ξανθοπούλου.

Ἰδοῦ τὸ πρόγραμμα τῆς ὠραίας συναυλίας, τῆς ὁποίας εἰσιτήρια πωλοῦνται εἰς τὸ βιβλιοπωλεῖον Ἐλευθερουδάκη, ὡς καὶ εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ Παρνασσοῦ: Aria antica (1600) Ant. Vivaldi, Barcarola (1800) Schubert, Vissi d'arte (Tosca) Puccini, O del mio dolce ardor, Gluck, O cessate di piagarmi (1700) Scarlatti, Nel cor piu non mi sento Paisiello, Sogno d'Elsa Lohengrin, Wagner. Αὐτὰ θὰ τραγουδήσῃ ἡ δεσποινὴς Ἐλπίς Καλογεροπούλου μὲ παρεμβαίνουσάς ὠραίας ἐκτελέσεις τῆς δεσποινίδος Γεωργαντοπούλου.

ΑΝΕΜΟΕΥΛΟΓΙΑ

Ἡ ἀνεμοευλογία εἶναι μολυσματικὴ καὶ συχνάκις ἀποβαίνει ἐπιδημικὴ εἰς τὰ σχολεῖα καὶ εἰς τὰ νοσοκομεία καὶ ἐνοφθαλμίζεται ὅπως ἡ εὐλογία. Μερικοὶ δὲ ἰατροὶ διςχυρίζονται ὅτι ἀρκεῖ νὰ ἐνοφθαλμίσωμεν τὸ νόσημα, ἐὰν ἐν τῷ ὕψῳ τῆς φουκαλίδος τῆς ἀνεμοευλογίας ἐμβρῆξωμεν τὴν αἰγμὴν νιστερίου καὶ εἶτα ἐπιπολαίως νύξωμεν τὸ δέρμα ὑγινοῦς παιδίου. Ἄλλ' ὁ ἐνοφθαλμισμὸς αὗτος ἐπιτυγχάνει σπανιώτατα. Ὁ δαμαλισμὸς ὅστις ἀσφαλῶς προφυλάσσει ἀπὸ τῆς εὐλογίας δὲν ἐπιτυγχάνει κατὰ τῆς ἀνεμοευλογίας.

Ἡ διάδοσις τοῦ ἐξκνηματικοῦ τούτου πυρετοῦ εἶνε μεγίστη, ἰδίως εἰς παιδία ἡλικίας ἀπὸ δύο μέχρι δέκα ἐτῶν, ἥτις ἡλικία καὶ πκρέχει εὐνοϊκὸν ἔδαφος διὰ τὴν γένεσιν καὶ ἀνάπτυξιν αὐτοῦ.

Παιδίον παῖζον μετὰ παιδίου φέροντος ἔτι τὰς ἐφελκίδας ἐπὶ τοῦ δέρματος ὑπόκειται μεγάλως εἰς τὸν ὑπὸ ταύτης μολυσμὸν. Οἱ γονεῖς, οἱ νοσοκόμοι οἱ μὴ προφυλασσόμενοι φέρουσι ἐπίσης ἐπ' αὐτῶν τὰ σπέρματα τῆς νόσου.

Ἡ διάρκεια τῆς ἐπιώσεως τῆς ἀνεμοευλογίας εἶναι δώδεκα ἕως δεκατεσσάρων ἡμερῶν. Κατὰ τὸ χρονικὸν τοῦτο διάστημα τὰ παιδία οὐδὲν ἄδικητοῦσι. Ἡ εἰσβολὴ τῆς νόσου ἐμφανίζεται ἐνίοτε μετὰ τῆς ἐπὶ τοῦ δέρματος ἀναφανομένης ἐξανθήσεως, ὅθεν δὲν ὑπάρχουσι φαινόμενα πρόδρομα ἀναγγέλλοντα τὴν ἐξάνθησιν, ἥτις χαρακτηρίζει τὴν ἀνεμοευλογίαν. Ἐν τούτοις ἡ εἰσβολὴ ἀναφαίνεται γενικῶς διὰ μικρᾶς ὑψώσεως τοῦ πυρετοῦ, ὅστις διαρκεῖ δώδεκα ἕως εἴκοσι τέσσαρας ὥρας καὶ τοῦ ὁποίου τὸ αἷτιον εἶναι ἄγνωστον.

Τὸ παιδίον εἶναι ὀλίγον τεταραγμένον, στενοχωρεῖται, ἔχει τὸ δέρμα ξηρὸν καὶ χάνει τὴν ὄρεξιν. Ἄλλὰ τὴν ἐπομένην ὁ πυρετὸς καταπίπτει καὶ ἀναφαίνονται ἐπὶ τοῦ προσώπου, τοῦ στήθους, τῆς ράχως, τῆς κοιλίας, τῶν ἄκρων μικρὰ βλατίδες ἐρυθραὶ μεγέθους φακῆς. Ἐπὶ τῶν βλατίδων τούτων ἀμέσως σχεδὸν σχηματίζεται μικρὰ τις φουκαλίς, ἥτις πληροῦται ὑπὸ διαυγοῦς ὄρου. Αἱ πρόσφατοι φουκαλίδες τῆς ἀνεμοευλογίας ὁμοιάζουσιν ὡς μικροὶ μαργαρίται. Ἐπὶ εἴκοσι τέσσαρας ἢ τεσσαράκοντα ὠρὰς ἡ ἐπιδερμὶς ἡ καλύπτουσα τὴν φουκαλίδα διαρρήγνυται καὶ ἐμφανίζεται ἀπὸ αὐτῆς ἐφελκὶς ὑπόφαιος.

Τὴν τετάρτην ἡμέραν αἱ ἐφελκίδες αὐταὶ ἀποξηραίνονται,

και πίπτουσι την δεκάτην η δωδεκάτην ημέραν, αφίνουσαι κηλίδα ερυθράν, ήτις καθίσταται χαλκόχρους και μόνον μετά καιρόν εξαλείφεται. Η ανεμοσευλογία δέν αφίνει στίγματα· δέν πρέπει λοιπόν ν' ανησυχώμεν και όταν βλέπωμεν τό χρωματισμένον ίχνος τών φυσαλίδων νά επιμένη ένα η δύο μήνας. Η εξάνθησις τής ανεμοσευλογίας είναι συχνάκις άρσικά, αποτελουμένη από τριάκοντα μέχρι πενήκοντα φυσαλίδων διεσπαρμένων επί όλου του δέρματος του σώματος.

Η εξάνθησις δύναται επίσης νά είναι πυκνή, αι φυσαλίδες αναφάνονται πολυάριθμοι και πλησίον άλλήλων κείμενοι, εμφανιζόμενοι μέχρι και του τριχωτού τής κεφαλής, του στόματος, του έσωτερικού τών βλεφάρων, προκαλοῦσα ούτω ερυθρότητα τών οφθαλμών και δακρυόρροιαν.

Αί φυσαλίδες τής ανεμοσευλογίας δέν αποβαίνουν πυκναί η μετά πολλάς ημέρας, δέν εμφανίζονται ὕλαι διὰ μιᾶς αλλά διαδοχικῶς, τοιουτοτρόπως ὥστε παρά τό πλευρόν τών ἤδη απέξηραμένων παρατηροῦνται τοιαῦται νέαι πλήρεις ὑγροῦ δικυγοῦς ὡς ὕδωρ βράχου.

Αί φυσαλίδες παρά τοίς παιδίοις τοίς εξησθενημένοις απολεπίζονται. Ἄμα αι φυσαλίδες αναφανῶσιν, ὁ πυρετός, ἐν ὑπῆρξε τοιοῦτος, καταπίπτει και τὰ παιδιά θέλουσι νά ἐγερθῶσι τής κλίνης και ζητοῦσι τροφήν. Η ανεμοσευλογία είναι ὁ πλέον καλοήθης πάντων τών εξανθηματικῶν πυρετῶν και ποτέ σχεδόν δέν παρουσιάζει επιπλοκάς. Η μόνη θεραπεία συνίσταται εἰς τό νά περιορίσωμεν τὰ παιδιά εἰς τήν κλίνην ἐπὶ δύο η τρεῖς ημέρας, ἐμποδίζοντες αὐτά οὔτω νά κρουλο-

γήσωσιν. Ἐάν παραπονοῦνται διὰ μικράν θερμότητα και καῦσιν κατὰ τό δέρμα, τὰ καταπραΰνωμεν ἐπιπάσσοντες αὐτά διὰ κόψεως ἀμύλου.

Καλόν εἶναι ν' ἀπομονοῦται ὁ μικρός ἀσθενής χωριζόμενος ἐντελῶς ἀπό τούς μικρούς αὐτοῦ συντρόφους. Ἄν και ἡ νόσος δέν ἔχει ἡ ἐλαφράς συνεπειάς πρέπει πάντοτε νά φροντιζόμεν ὅπως μή καταστῆ ἐπιδημική· διὰ τοῦτο οἱ μικροὶ ἀσθενεῖς πρέπει νά παραμένωσιν ἐν τῇ οἰκίᾳ ἐπὶ τρεῖς ἐβδομάδας. Δύνανται νά ἐξέλθωσιν εἰς τό ὑπαιθρον ἀπό τής πρώτης ἐβδομάδος, ἀλλά δέν θέλομεν πέμψει αὐτούς εἰς τό σχολεῖον πρὶν ἡ ὑποστῶσι καθολικόν σκωπονοῦχον λουτρόν.

Ἄνοῦ Βασιλειάδου

Ἱατρός

ΤΟ ΜΑΡΑΜΜΕΝΟΝ ΚΡΙΝΟΝ

(Συνέχεια).

Τὸ μεγάλο Σάββατο τό πρωτὸ ἐξύπνησε πολὺ ἐνωρίτερα ἀπὸ ἄλλοτε. Ὁ Στέφανος τὴν εἶχε διατάξει νά μείνῃ εἰς τό κρεβάτι, και ἡ διαταγή τοῦ Στέφα ἦτο νόμος πλέον διὰ τὴν Ἄνναν. Ἐκλείσε λοιπόν τὰ μάτια της, προσπαθοῦσα νά ἀποκοιμηθῆ και πάλιν. Ἄλλὰ ὁ ὕπνος, με ὅλας τὰς προσπάθειάς της, δέν ἤρχετο. Ἡ σκηνὴ τής προηγουμένης βραδείας, ἰδίως ἡ ἐπίσκεψις τοῦ Στέφα μέσα εἰς τό δωμάτιόν

και αὐτὴ κάθε ἄλλο εἶνε παρά ἰδεώδης· παχιά, πάντα στολισμένη, δέν ἐφάνετο νά περιφρονῆ τὰ μιπτέκια και τὸ ψητό, οὔτε μερικά ποτηράκια οὔσαι. Πῶς οἱ γονεῖς αὐτοὶ ἔδωκαν τὴν ὑπαρξιν εἰς τό ἀέρινον αὐτό ὄν, εἰς τό ἀγγελικόν αὐτό πρόσωπον τοῦ ὄνειρου;

Ἐμαθα ὅτι ἤρχοντο ἀπὸ τό Κάιρον: ἐπέρασαν βεβαίως ἐκεῖ τὸν χειμῶνα, με τὴν ἐλπίδα ὅτι ὁ θερμὸς ἥλιος τής Αἰγύπτου θά ἦτο πολὺ καταλληλότερος εἰς τὸν λεπτόν ὄργανισμὸν τής μοναχοκόρης των, ἀπὸ τὸ ὑγρὸν και ψυχρὸν κλίμα τής Ἀγγλίας. Ἀλλὰ με τὸν τρόπον ὅπου μεταχειρίζονται τὸ παιδί τους και ὁ πατέρας, ὁ ὁποῖος προσπαθεῖ πάντοτε με τό χαμόγελο και με τὴν γλυκύτητα νά τὴν κάμῃ νά ἐννοήσῃ ὅτι ὄρεϊται νά ὑπακούσῃ εἰς μερικά πράγματα, και ἡ μητέρα ἡ ὁποία μαντεύει διαρκῶς και τὰς μικρότερας ἐπιθυμίας της και τὴν περιποιεῖται ὅταν μικρὸ παιδάκι, αἰσθάνονται ὅτι ἡ ἰδεώδης κόρη δέν ἔχει νά ζήσῃ πολὺν καιρόν ἀκόμη και ὅτι ὁ θάνατος τὴν ἔχει ἤδη ἐγγίσει.

Και φάνεται πραγματικῶς καταδικασμένη. Ὅσον ὠχρὸν και ἄν εἶνε τὸ πρόσωπόν της, ἐν τούτοις τὰ μάγουλα ἔχουν ἓνα ἐλαφρὸν χροῶμα και τὰ λεπτὰ χεῖλη της φαίνονται ὅταν ἓνα μισανοιγμένο ὠχρὸ ἀγριοτριαντάφυλλο, τὸ ὁποῖον οὐδέποτε θ' ἀνοιξῆ, τὰ δὲ ἡσυχὰ ὑγρὰ μάτια της φαίνονται ὅταν τὴν πηγῆ ὅπου δέν καθρεφτίσθη ἀκόμη ὁ Ὄρειος πρίγκιπας, τὸν ὁποῖον κάθε νέα κόρη ὄνειροπολεῖ, ἀλλὰ τὸν ὁποῖον αὐτὴ βεβαίως δέν συλλογίζεται, διότι τὸσον μυστήριον και σιωπῆν ἔχουν τὰ σταχτοπράσινα μάτια της! Ἰδεώδης Παρθένος, με τό ῥόδινον μέτωπον και με τὰ χεῖρα ὅταν λευκὸς κρίνος, ἄνθος τὸ ὁποῖον ἔζησε μέσα σὲ σέρορα και εἶνε ἀσθενικόν, καλλίτερον θά εἶνε νά κοιμηθῆ διὰ παντός καμιά ἡσυχὴ βραδιά τοῦ Ἀπριλί, χωρὶς νά μαντεύσῃ τὸ κακὸν τὸ ὁποῖον ἡμπορεῖ νά προζήνησῃ ἡ ζωὴ, φέρουσα μαζὴ της τὰ δροσερὰ παιδικὰ της ὄνειρα, τὰς ἀθῶας νεανικὰς της ἐπιθυμίας.

Ἡ Ἀνάποδν.

Territet. Σεπτέμβριος.

Ἰδοὺ τώρα μία ἐβδομάδα ὅπου διασκεδάζω παρακολουθῶν τὰς συνηθείας τής οικογενείας Ποδηλάτου...

της, τής ἐπαρουσιάζετο ἀδιάκοπα ἐμπρός της τὸσον, ὥστε τὰς ὀλίγας ἐκεῖνας στιγμὰς τὰς ἐξαναζοῦσεν ὡρὸς ὀλοκλήρου. Πῶς ἐμπῆκεν ἐξαφνα ὁ νέος, τί τόνον εἶχεν ἡ φωνὴ του, ὅταν τὴν ἐκάλεσε, με πόσον ἐνδιαφέρον τὴν ἐφοβέρισεν ὅτι θὰ τὴν ἐμάλωνε ὅταν τὴν Μίνα, ποία ἔκφρασις τρόμου εἶχε ζωγραφισθῆ εἰς τὸ πρόσωπόν του, ὅταν τὴν ἀντίκρουσε. Ἐσηκώθη, ἐκάθησεν εἰς τό κρεβάτι της, ἀνοιξεν ὀλίγον τὸ παράθυρον, τὸ ὁποῖον εὑρίσκετο εἰς τὸ πλάι της και με τὸ φῶς τής ἡμέρας ἀνεζήτει τὴν θέσιν, εἰς τὴν ὁποίαν εἶχε σταθῆ ὁ Στέφανος.

Γιὰ πρώτην φοράν ἔβλεπε τὸ μικρὸ ἐκεῖνο χωρίσμη με τὸσον ἐνδιαφέρον. Τῆς ἐφάνετο ὅταν νά εἶχε γίνεϊ ὠραιοτερον, νά ἦτο πραγματικῶς ἰδικόν της, κτῆμα της, μέρος, τὸ ὁποῖον θὰ τῆς ἦτο ἱερόν, διότι θὰ τῆς ἐνθῆμιζε πάντοτε μίαν μεγάλην εὐτυχίαν, τὴν πρώτην και τὴν μόνην τῆς ζωῆς της.

Ναί, ἦτο εὐτυχής, χωρὶς και αὐτὴ νά ἐννοῆ καλὰ καλὰ. διατί. Ἴσως, ἐσκέπτετο, διότι ἠσθάνετο ὅτι δέν ἦτο πλέον τὸσον ἐρημη εἰς τὸν κόσμον, ἴσως διότι ἐπειθετο ὅτι οἱ ἄνθρωποι δέν ἦσαν τὸσον κακοὶ και ἐγωῖσταί, ὅσον τούς εἶχε φαντασθῆ ἔως τότε, ἴσως... ἐδῶ ἐσταματοῦσεν ἡ σκέψις της. Δέν ἤθελε ἡ ἀθῶα ψυχὴ της νά ἀντικρύσῃ, νά ἰδῆ, νά πιστεύσῃ τὴν ἀληθινὴν αἰτίαν τῆς χαρᾶς της.

Ἠσθάνετο ἐν τούτοις ὅτι τῆς συνέβαινε κατὰ ἐντελῶς ἐξαιρετικόν. Ἡ ζωὴ δέν τῆς εἶχε φανῆ ποτὲ τὸσον ὠραία, ὅσον τὸ πρωτὸ αὐτό. Τὰ πρωτὰ κελადήματα τών πουλιῶν, εἰς τὰ

ὁποῖα ἄλλοτε δέν ἐπρόσεχε καν, τῆς ἐφάνοντο τώρα πολὺ μελωδικά. Ἄνοιξε περισσότερον τὸ παράθυρόν της, διὰ νά ἰδῆ τούς μικροὺς τραγουδιστάς, οἱ ὁποῖοι ἐσυνώδευαν με τὰ ἄσματά των τὴν ἰδικὴν της εὐτυχίαν. Ἡ ψυχὴ της ἐκελάδοσε μαζὴ των, ἐλάμβανε μέρος εἰς τὴν ὠραίαν συμφωνίαν των. Ἡ καρδιὰ της, μουτικὴ τώρα λύρα και αὐτὴ, τῆς ὁποίας κάθε παλλομένη χορδὴ ἐσκόρπιζεν εἰς ὅλον τὸ εἶναί της κύματα ἀγνωστοῦ ἠδονῆς και ἐκστάσεως, ἐκτυποῦσε, ἐσπαρταροῦσε μέσα της ὅταν νά ἤθελε νά πετάξῃ μακράν, ὑψηλά...

Ἄσυνειδήτως ἤρχισε νά τραγουδῆ και αὐτὴ σιγά, σιγά. Ὁ ἔρω, ὁ μεγάλος αὐτὸς συνθέτης, τῆς ἐτόνιζε τὴν ἀγνωστον εἰς τὴν παιδικὴν ψυχὴν της μουσικὴν τῆς ἀγάπης. Ἡ φωνὴ της, τὴν ὁποίαν δέν εἶχεν ἀκούσει ποτὲ της, παρά μόνον ὅταν ὠμιλοῦσε, τὴν ἐξάφινε. Πῶς! εἶχε τολμήσει, ἐνῶ ἡ κ. Μοίρα ἐκοιμάτο εἰς τὸ πλάι και ἡ Μίνα μέσα εἰς τὸ ἴδιον δωμάτιον, νά τραγουδῆσῃ. Ἐπιώπησε λοιπόν, ἄν και ἠσθάνετο τὴν ἀνάγκην νά ὀμιλῆ τοῦλάχιστον. Τὶ κρίμα ὅτι δέν εἶχε εἰς ποῖον νά εἰπῆ τί αἰσθάνεται, εἰς ποῖον νά ἐκμυστηρευθῆ τὴν μεγάλην της χαρὰν. Ἄν ἐξυπνοῦσεν ἡ Μίνα, θὰ ἠμποροῦσε νά ὀμιλήσῃ μαζὴ της διὰ τὴν καλωσύνην τοῦ Στέφα. Ἄλλὰ τὸ παιδί ἐκοιμάτο ἀκούνητον τὸν γλυκὺν πρωϊνὸν ὕπνον τῆς ἀνοιξέως.

Εἶδε τὸ μικρὸ ὠρολογάκι τοῦ ἦτον ἐπάνω εἰς τὸ τραπέζι και ἀπηλπίσθη τελείως. Μόλις ἦτο πέντε· τί θὰ ἔκαμνε λοιπόν ἔως τὰς δέκα, τὴν συνειθισμένην ὥραν τοῦ ἤρχετο ὁ

Τότε ἡ κυρία θὰ φάγῃ πολὺ ὀλίγον και ἔπειτα θὰ ἐπιστρέψῃ πάλιν εἰς τὴν ταράτσα συνοδευομένη ἀπὸ τούς πιστοὺς θαυμαστάς της! Τοιουτοτρόπως εἰς τὰς αἰθούσας τὴν ἡμέραν τοῦ χοροῦ, εἰς τὰς γαλερίας τὴν ἡμέραν τών συναυλιῶν, ἔως τὸ μεσονύκτιον και καμμιὰ φορὰ ἔως εἰς τὴν μίαν ἡ και ἀργότερα, θὰ μείνῃ πάντοτε θαυμάσια και ἀκούραστος.

Πόσες φορές δέν ἐδοκίμασα νά ἐννοήσω τὸ αἰνίγμα τών καθαρῶν ματιῶν της νά συλλάβω μίαν σκέψιν της, ποτὲ δέν ἠμπόρεσα νά τὸ καταρθώσω. Ματαίως μέσα εἰς τὰ σταχτοπράσινα μάτια της, τὰ χωρὶς βίθος, εἰς τὴν λεπτότητα τοῦ προσώπου αὐτοῦ, τὸ ὁποῖον με τὸ αἰώνιον μεϊδιὰμ του ὁμοιάζε με τίς κέρινες κούκλες τών προθηκῶν τών κουρέων, ἐζήτησα μίαν εἰλικρινῆ σκέψιν, μίαν ἀληθινὴν συγκίνησιν, και δέν ἠμποροῦσα τὰ ἐννοήσω ποῖον θέληγτρον ἀνεκάλυπτον οἱ αἰώνιοι θαυμαμασταί της.

Μιά τέτοια ὑγεία δέν εἶνε διὰ ποιητικὰς σκέψεις. Ἐκείνη τὴν ὁποίαν ἀγαπῶμεν θέλωμεν νά εἶνε ἰδεώδης, ἐνῶ ἡ κυρία Ποδηλάτου κάθε ἄλλο ἦτο. Ἐν τούτοις, και δι' αὐτὸ ἔχασα δύο βραδιὰς νά τὴν παρατηρῶ· τὰ μάτια της μοῦ ἐνθῆμιζαν ἄλλα μάτια, τών ὁποίων ἡ χάρις ἔμενε πάντοτε εἰς τὴν μνήμην μου, τὸ πρόσωπον αὐτό, τὰ κατασὰ αὐτὰ ξανθὰ μαλλιά μοῦ ἐνθῆμιζαν ἄλλα ξανθὰ μαλλιά κτενισμένα εἰς bandeaux· ὑπῆρχε κατὰ εἰς τὴν γυναικα αὐτὴν με τὰς ἀποτόμους κινήσεις και τὴν τραχεῖαν φωνὴν ὡς ἡ καρικατούρα ἄλλης γυναικας τὴν ὁποίαν ἄλλοτε εἶχα γνωρίσει, ἰδεώδη και ἀλησμόνητον, ἀλλὰ ποῦ ;... ἀλλὰ πότε ; Εἶχα κάποιον ἀόριστον ἰδεῶν, τὴν ὁποίαν δέν κατῶρθωνα νά ὄρωσιν.....

Τέλος ἔπειτα ἀπὸ διάφορα περιστατικὰ ἐβεβιαῖον ὅτι ἡ ποιητικὴ νύμφη τών Συρακουσῶν, και ἡ πεζὴ μαμμὰ τοῦ Territet, δέν ἦτο παρά ἓνα και τὸ αὐτὸ πρόσωπον.

Θεὸς μου! ὅπως ἡ ἀνοιξὶς δέν διαρκεῖ πάντα, και τὰ ἀέρινα ἄνθη τῆς μελιᾶς μεταβάλλονται εἰς ἓνα καρπὸν ὠραῖον, ἔτσι συνέθη και τώρα· τί κρίμα ὅμως ὅπου ὁ ἀέρας τοῦ βορρᾶ δέν τὰ ἐξεφύλλισε ἄλλοτε!....

(Ernest Tissot)

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ

ΑΙ ΔΥΟ ΟΨΕΙΣ ΤΟΥ ΝΟΜΙΣΜΑΤΟΣ

Ἡ καλή.

Συρακοῦσαι, Ἀπρίλιος.

Ἀρχίζω ν' ἀγαπῶ τὴν ἐγκαταλειμμένην αὐτὴν πόλιν· τὰ μάτια μου συνήτησαν ἓνα πρόσωπον με τέτοιαν χάριν ὅπου με συνεκίνησε. Εἶνε μία νέα κόρη, νεωτάτη, μία ξένη, Ἀγγλίσ, ὑποθέτω, διότι Ἀμερικανὶς ἠμποροῦσε νά εἶνε ἔτσι ὠραία, ἀλλὰ δέν θὰ εἶχε τὴν ποιήσιν αὐτὴν. Πολλάς ἡμέρας τώρα ἔχω τὴν εὐτυχίαν νά τὴν ἔχω ἀντικρῦ μου τὸ βράδυ εἰς τὸ τραπέζι, και ποτὲ δέν τὴν εἶδα νά πιῆ κανένα πνευματώδες ποτόν, οὔτε νά ἐγγίσῃ κανένα οὐσιαστικὸν φαγητόν.

Ὅμοια με τὰς πριγκηπίσσας τοῦ παραμυθιοῦ, τρέφεται ἀρηρημένη μ' ἓνα τέταρτον πορτοκαλιοῦ και με ἓνα ποτηρὶ νερὸ παγωμένο. Ὑψηλή, ἀδύνατη, ἔχει τὴν εὐλιγισίαν ἐκείνην, ἡ ὁποία διακρίνει τὰς γυναῖκας τοῦ τόπου της, και τὴν ὁποίαν ἀπθηνάντισε ὁ Burne-Jones με τὰς ἥρωϊδας τών εἰκόνων του. Παρατηρῶ ἐπίσης ὅτι τὰ χεῖρα της τὰ πολὺ ἀδύνατα με τὰ μακριὰ δάχτυλα, ὅτι τὰ ἀσθενικὰ χεῖρα της τὸσον εἶνε διαφανῆ, ὥστε νομίζει κανεὶς ὅτι και με τὴν μικρότεραν κίνησιν θὰ σπάσουν. Φορεῖ φορέματα ἐλαφρὰ ἀπὸ μεταξωτὸ πλισαρισμένο, με χρώματα ἀόριστα, τὰ ὁποῖα κυμαίνονται μεταξὺ τοῦ ὠχροῦ, πρασίνου και τοῦ ἀνοικτοῦ γαλανοῦ· ἔρχεται τελευταία, διὰ νά ὑπακούσῃ βεβαίως εἰς τὴν πατρικὴν ἐπιθυμίαν, ἀλλὰ ἡ μητέρα της τὴν λυπεῖται και πολὺ πρὶν ἀπὸ τὸ τέλος τοῦ δεῖπνου, αἱ δύο γυναῖκες μὰς ἐγκαταλείπουν εἰς τὴν τύχην μας, τὴν ἀνθρώπων καταδικασμένων νά τρώγουν διὰ νά ζήσουν.

Περίεργος οἰκογένεια! ὁ πατέρας τύπος ἀγγλοῦ ἀξιωματικοῦ, με χρώματα ζωηρὰ ἀπὸ τὰ οἰνοπνεύματα, με σῶμα θαυμασίον ἀθλητοῦ, τὸ ὁποῖον φαίνεται ὅτι περιφρονεῖ τὴν ἀρρώστια. Ὅσον διὰ τὴν μητέρα

Στέφανος. "Ω! τῆς ἦτο ἀδύνατον ἀπολύτως νὰ μείνη ἐκεῖ ζαπλωμένη καὶ ἀκίνητος πέντε κατὰ σειράν ὥρας ἀκόμη.

"Ἐξω ὁ οὐρανὸς τῆς ἐγελοῦσε μὲ τὰ ὠραία τριανταφυλλιά χρώματα ποῦ σκορπίζει ἡ αὐγὴ εἰς τὴν ἐμφάνισίν της.

Εἶχε κατὰ τὴν ἀδολὸν ἀγνότητα καὶ δροσερότητα τῆς ψυχῆς της. Τὶ ὠραῖος ποῦ εἶναι, εἶπε μόνη της, καὶ τὶ ὠραῖον πρᾶγμα ἡ ζωὴ. Ἄνεσηκώθη ἐπάνω εἰς τὸ κρεβάτι της, ἔτσι γυμνή, ὅπως ἦτο, ἀκούμπησεν εἰς τὸ παράθυρον καὶ ἔβλεπεν ἔξω, δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ καὶ πρὸς τὰ κάτω μὲ ἀληθινὴν ἐκπληξίν. Τὶ εἶχε συμβῆ λοιπόν, καὶ πῶς ὅλα ἤλλαξαν μέσα εἰς μίαν νύκτα; "Ὅλη ἡ ὁδὸς Ἐρμοῦ ὅπως ἦτο σιωπηλὴ καὶ χωρὶς κενεὰ διαβάτην τὴν στιγμὴν ἐκείνην, τῆς ἐφάνη μεγάλη, εὐρύχωρος, καθαρὰ, φωτεινὴ. Κενεὰ ἀπὸ τὰ καταστήματα δὲν εἶχεν ἀνοίξει ἀκόμη. Καὶ δι' αὐτὸ ὅλα τῆς ἐφαίνοντο καινούργια, μεγάλα καὶ ὠραία. Ἡ ἐπιγραφὴ τοῦ ἀντικυνοῦ ζαχαροπλαστείου, τὴν ὁποίαν δὲν εἶχε προσέξει ποτέ της, τῆς ἐφάνη τεραστίαν τὰ πεζοδρόμια κατὰλευκα, χωρὶς δικβάτας, χωρὶς καμμύιν σιανὴν ἀνθρώπου, τῆς ἐφαίνοντο ἀπὸ τὸ ὕψος τοῦ παραθύρου της ὄχι πλέον ὡς μέρος τοῦ γνωστοῦ της πολυθοροῦδου δρόμου, ἀλλ' ὡς μονοπάτια τὰ ὁποῖα θὰ ἔδειχναν, θὰ ὠδηγοῦσαν εἰς τὸν δρόμον τῆς εὐτυχίας.

Ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος ὅπου ἐστράφη, ἡ πλατεία τοῦ Συντάγματος ἦτο ἐντελῶς ἄλλη, παρὰ ὅπως τὴν ἤξευρε. Τὸ κυκλικὸν μαρμάρινον διαζώμα τὸ ἔβλεπε πρώτην φοράν τώρα νὰ ἀπλώνη μὲ τόσην γραφικότητα τὴν καμπύλην του τὴν ἀπέραντον, μὲ τὰ δένδρα του, τὰ ὁποῖα ἐβγαίναν μικρὰ μὲν, ἀλλὰ θαλερὰ καὶ ὁμοιόμορφα ἐπάνω ἀπὸ τὰ σιδερένια κάγ κελὰ των. Πῶς ὅ,τι ἔβλεπε τὴν στιγμὴν αὐτὴν εἶχε μεταμορφωθῆ καὶ ἐξωραϊσθῆ τόσον ἔξαφνα;

Πῶς, εἰς τὴν ἡσυχίαν καὶ τὴν σιγὴν ποῦ ἐβασίλευε παντοῦ, αὐτὴ ἀνεκάλυπτε τόσην ποίησιν καὶ τόσην γοητείαν! Τὰ σπίτια ὅλα τὰ γύρω εἰς τὴν πλατείαν μὲ τὰ κλειστά των ἀκόμη παράθυρα, πῶς τῆς ἐπαρουσιάζοντο τώρα μὲ ἰδικὴν του ἔκκαστον φυσιογνωμίαν, μὲ ἰδικὴν του σχεδὸν ψυχὴν; Τὰ δένδρα τοῦ κήπου, μὲ τοὺς λεμονοκιστούς καὶ νεραντζακιστούς των, ποῦ ἐσκόρπιζαν τόσο δυνατὴν μυρουδιάν ὀλόγυρα, τὰ ἐπρόσεχε διὰ πρώτην φοράν περπατῶντες εἰς στοίχους, ἢ μαζεμένα εἰς συμπλέγματα, ὡς νὰ ἀγκάλιαζαν σφικτὰ τὸ ἓνα τὸ ἄλλο καὶ νὰ ἀδελφώνων εἰς λευκοὺς ὑμεναίους τὰ ἄνθη των, τὰ σύμβολα αὐτὰ τῆς ἀγνῆς ἀγάπης!

Ἐγίνοντο λοιπὸν σήμερον, ὕστερα ἀπὸ τὸν θάνατον τοῦ θεοκνητοῦ καὶ μαζὴ μὲ τὴν πρώτην ἀνάστασίν του, ὅλα τὰ πράγματα ὠραιότερα καὶ ζωντανώτερα;

Κάτω ἐκεῖ εἰς τὸ ἀντικυνο πεζοδρόμιον, πίσω ἀπὸ μίαν βιτρίναν, ἀπλωναν τὰ ὠραία ἀνθισμένα κλαδιά των μικρὰς γλάστρας ἀπὸ κλλιερηγμένες ἀνεμώνες καὶ κρινάκια καὶ πανσέδες. Τῆς ἐφάνη διὰ μιᾶς ὡς τὰ ἔμορφα λουλούδια νὰ μεταβάλλοντο εἰς τόσα θαυμάσια ῥαβδία, ὀλοζώνταννα, τὰ ὁποῖα ἐστρέφοντο πρὸς τὰ ἐπάνω καὶ εὐχαριστοῦσαν τὸν θεόν, διότι τοὺς ἐχάρισε τὴν ζωὴν.

Τότε ἔστρεψε καὶ αὐτὴ τὸ βλέμμα καὶ εἶδε μὲ ἀκράτητον θαυμασμόν καὶ εὐγνωμοσύνην τὸν οὐρανόν, ὁ ὁποῖος ἔλαμπεν ὅλος ὡς ἓνα ἀπέραντο γαλανὸ διαμάντι, σακμαμένον

ἀπὸ τὸ κάτω μέρος. Ὅταν νὰ ἔβλεπε τὸ κάλλος καὶ τὴν ἀρμονίαν αὐτὴν τοῦ ἀπείρου πρώτην φοράν τόση ἦτο ἡ ἔκστασις της καὶ τόσον θερμὰ λόγια ἀνέβαιναν ἀπὸ τὰ βῆθη τῆς ψυχῆς της εἰς τὸ στόμα της, τὸ ὁποῖον ἐγίνετο εὐγλωττον εἰς προσευχὴν πρωτότυπον, αὐτοσχέδιον, θερμὴν τόσον, καὶ γεμάτην ἀγάπην, ἡ ὁποία ἐξεχειλίξεν ἀπὸ τὴν καρδίαν της, ἀπὸ τὰς διψασμένας εὐτυχίαν αἰσθήσεις της, ἀπὸ ὅλον τὸ εἶναι της, τὸ νέον καὶ θαλερὸν ὡς τὸ ἀνοιξιότιο ἐκεῖνο πρῶτὸ τοῦ μεγάλου Σαββάτου.

Διὰ μιᾶς καὶ ἐνῶ ἀτένιζεν ἐπάνω, τῆς ἐφάνη ὡς ὁ οὐρανὸς καὶ ὅλα τὰ πράγματα νὰ ἐγύριζαν. Εὐτυχῶς ὅτι ἐπρόφθασε νὰ καθίσῃ ἢ μᾶλλον νὰ πέσῃ εἰς τὸ κρεβάτι της. Εἰς ὅλο της τὸ σῶμά της ἔτρεξε πάλιν ἡ ἀνατριχίλα τοῦ κρούου, ἀποτέλεσμα τῆς στιγμιαίας ἀταξίας τῆς κυκλοφορίας, καὶ ἡ νέα καρδιά της, ἡ ὁποία τόσον εἶχε θερμυνθῆ καὶ δονηθῆ τὸ πρῶτὸ ἐκεῖνο εἰς χορδὰς νέας καὶ ἀγνώστους, ἐκτυποῦσε παράφορα, σπασμωδικὰ, τρελλά, ὡς νὰ ἤθελε νὰ πεταχθῆ ἀπὸ τὸ στῆθος της.

Ἡ κατάσταση αὐτὴ, ἂν καὶ δὲν διήρκεσε πολὺ, ἐξήντησεν ὅμως τὸ δυστυχισμένον τὸ κορίτσι εἰς βαθμὸν φοβερόν. Μετὰ τὴν κρίσιν τόση ἦτο ἡ ἀδυναμία καὶ ἡ κατὰπτωσις τῶν δυνάμεών της, ὥστε ἀπεκοιμήθη ἢ μᾶλλον ἐκυριεύθη ἀπὸ νάρκη, ἡ ὁποία διήρκεσε τρεῖς τέσσαρας ὥρας. Ὅταν συνῆλθε καὶ ἀνοίξει τὰ μάτια της, ὁ ἥλιος εἶχε πλημμυρίσει τὸ δωμάτιον ἀπὸ τὸ ἀνοικτὸ παράθυρον.

Ἡ πρώτη της σκέψις ἦτο ὅτι ἡ Μίνα ἤμποροῦσε νὰ κρούσῃ, ὡς ἐκρύωνε καὶ αὐτὴ μὲ τὴν πρωϊνὴν δροσιά, ἡ ὁποία ἐφουσοῦσεν ἀπὸ τὸ παράθυρον ἐκεῖνο. Ἐσηκώθη ὅπως ἤμπορεσε, ἔκλεισε καὶ ἐπλάγιασε καὶ πάλιν. Ἡ μικρὰ αὐτὴ κίνησις τὴν ἐκούρασε τόσον πολὺ. Ἐπειτα ὁ ὠραῖος δρόμος τῆς πρὶν, ὁ ὁποῖος εἶχε γεμίσει ἀπὸ κόσμον καὶ θόρυβον τῆς ἐπανέφερε τὸ αἰσθητικὸν τῆς ζάλης. Γρήγορα ἔκλεισε τὰ μάτια της, καὶ ἔπραξε μὲ τῆς δύο παλάμες τὰ αὐτιά της. Δὲν ἤθελε οὔτε νὰ βλέπῃ, οὔτε νὰ αἰσθάνεται ὅ,τι τόσον γρήγορα εἶχεν ἐξαφανισθῆ, εἶχε χαθῆ ἡ ὠραιότης καὶ ἡ ἡρεμία ποῦ τόσον ἐθαύμαζε ὀλίγης ὥρας προηγουμένη.

Ὁ ὕπνος τὴν ἐπῆρε καὶ πάλιν καὶ ὅταν ἀργότερα ἀνοίξει τὰ μάτια της τῆς ἐφάνη ὡς μίαν φωνὴ ἀγαπημένη νὰ τὴν ἐφώναζε. Ἐγειρεν ὅλη κόκκινη ὡς φωτιὰ, ὅταν εἶδε τὸν Στέφανον ὄρθον ἐμπρὸς εἰς τὸ κρεβάτι της μαζὴ μὲ τὴν Ἀμάλιαν καὶ μὲ τὴν Μίναν, ντυμένην, κτενισμένην, ἑτοιμην. Δὲν εἶξερε τί νὰ εἰπῇ, πῶς νὰ δικαιολογηθῆ. Μ' ἐπῆρεν ὁ ὕπνος, pardon, εἶπεν. Ποιὸς ἔντυσε τὴν Μίναν;

— Ὁ ὕπνος ἔκαμε πολὺ καλὰ νὰ σὰς πᾶρη, εἶπεν ὁ Στέφανος. Καὶ θὰ κάμετε καλλίτερα νὰ κοιμηθῆτε ἀκόμη, ἂν ἔχετε ὄρεξιν.

— Ὅχι, δὲν νυστάζω πλέον, εἶπεν ἡ Ἄννα, περιμαζεύουσα τὸ σεντόνι της καὶ σκεπάζουσα τὰ γυμνὰ καὶ ἀδύνατα χεῖρά της, τὰ ὁποῖα ἔμοιαζαν ὡς ἄσπρες κέρινες λαμπάδες.

ΚΥΡΙΑΙ

Ἡ καλλονὴ δὲν ἐπανηκτᾷται· συνεπῶς δεόν νὰ γνωρίζετε νὰ διατηρῆτε ἐκεῖνο, ὅπερ ἔχετε. Πρὸς τοῦτο μὴ ἀλείφετε οὔτε τὸ πρόσωπον οὔτε τὰς χεῖράς σας παρὰ μόνον μὲ τὴν γησίαν CRÈME SIMON τῶν Παρισίων, ἀνακαλυφθεῖσαν τῷ 1860. Αἱ λοιπὰ κρέμα οὐδὲν ἄλλο εἶναι εἰ μὴ ἀπομιμήσεις τοῦ ὑγιεινοῦ τούτου προϊόντος, ὅπερ δὲν παρέχει λιπαρὰς οὐσίας. Νὰ τὸ μεταχειρίζεσθε μὲ λευκὸν ὑγρὸν πανίον καὶ νὰ τὸ ἀλείφετε ἐλαφρῶς. Ζητεῖτε τὴν μάρκαν Figaro.